

Дивна Саллі Даймонд

КУПИТИ

Блискучий та моторошний кримінальний роман ірландської письменниці Ліз Нуджент вперше українською!

- **Міжнародний бестселер**

Саллі Даймонд сприймає все буквально і незабаром після смерті батька самостійно спалює його тіло. Така подія одразу привертає увагу поліцейських та репортерів, спраглих до сенсацій. Однак окрім цього у дівчини з'являється нова проблема: її переслідує зловісний голос із минулого, власника якого вона ніяк не може пригадати. Копирсання у спогадах розплющує Саллі очі на її жахливе дитинство і, тільки-но дівчина вирішує дізнатись більше подробиць про власне минуле, в житті Саллі раптово з'являється чоловік, який спостерігає за нею з іншого кінця світу й чомусь називає її Мері...

«Викинь мене на смітник, — постійно повторював він. — Коли я помру, викинь мене на смітник. Я буду мертвий, тож все одно нічого не відчую. Ти виплачеш собі очі», — і він сміявся, і я теж сміялася, бо ми обоє знали, що нічого я не виплачу. Бо я ніколи не плачу.

Коли настав час — у середу 29 листопада 2017 року — я виконала його вказівки. Він був маленьким, кволим і мав вісімдесят два роки, тож запхати його у великий мішок для садового сміття було справою простою.

Минув місяць, відколи він почав вставати і ходити. «Ніяких лікарів, — казав він. — Знаю я, які вони». І він знав, бо й сам був лікарем — психіатром. Він ще мав право виписувати рецепти, тож відправляв мене в Роскоммон по ліки.

Я не вбивала його, нічого такого. Того ранку я принесла йому чай у ліжку, а він лежав холодний. Слава богу, із заплющеними очима. Ненавиджу, коли в тих серіалах трупи дивляться на детектива. Може, очі розплющені, лише коли вбивають тебе?

— Тату? — запитала я, хоча знала, що його вже немає.

Я сіла на край ліжка, зняла кришку з його склянки й випила чай — без цукру, який собі кладу зазвичай. Спершу перевірила його пульс, але все було зрозуміло з його воскової шкіри. Щоправда, «воскова» — не зовсім влучне слово. Це радше скидалося на те, що... його шкіра більше не належала йому або ж він не належав їй.

Тягнути мішок до сараю через подвір'я було важко.

Земля промерзла, тож доводилось закидати мішок на плечі щокілька хвилин, щоб він не порвався. Раз на місяць тато, коли був здоровий, виносив сміття до сміттєспалювача. Він відмовлявся платити за вивіз, а жили ми в такому глухому закутку, що місцева влада не чіплялася до нас через це.

Я знала, що трупи розкладаються, починають гнити й смердіти, тому обережно поклала мішок до сміттєспалювача. Хлюпнула зверху трохи бензину і запалила.

Я не лишалася, щоб послухати, як він горить. Він більше не був собою — це було тіло, «воно», у побутовому сміттєспалювачі біля сараю, у полі біля будинку, у кінці провулка на другорядній дорозі.

Іноді, пояснюючи телефоном, де ми живемо, тато казав: «Я живу в самісінькій глушині. Коли їхатиме в цю глушину, поверніть ліворуч, праворуч, ще раз ліворуч, поки не доїдете до кільця — там повертайте на другий з'їзд».

Він не любив відвідувачів. Окрім лікарки Анжели, до нас приходили, можливо, раз на два роки, відколи мама померла. Востаннє навідувалися лагодити машину чи встановлювати комп'ютер; ще кілька років потому приходив інший чоловік — підключити татові інтернет і новіший комп'ютер, а останній — покращити швидкість інтернету. У таких випадках я залишалася у своїй кімнаті.

Він ніколи не пропонував навчити мене користуватися комп'ютером, але пояснював, що той може робити. Я достатньо дивилася телевізор, щоб знати, що можуть Робити комп'ютери. Вони можуть бомбити країни. Вони можуть шпигувати за людьми. Вони можуть робити операції на мозку. Вони можуть возз'єднувати старих друзів і ворогів та розкривати злочини. Але нічого з цього я не хотіла робити. Мені подобалося телебачення — документальні фільми, програми про природу й історію; я любила драми: фантастичні, про майбутнє, або вікторіанські — у великих будинках, з гарними сукнями, — і навіть деякі про сучасність. Мені подобалося спостерігати за людьми: за їхнім захопливим життям, пристрасними любовними стосунками, нещасливими сім'ями та темними секретами. Іронія, мабуть, у тому, що я не любила людей у реальному житті. Більшість людей.

Я воліла залишатися вдома. Тато це розумів. Школа була жахіттям. Я ходила на всі уроки, намагалася уникати інших дівчат і відразу ж поверталась додому. Вони називали мене аутисткою, хоча

мій тато-психіатр запевняв мене, що це не так. Я не вступила до жодного клубу чи товариства, незважаючи на мамині благання.

За результатами випускних іспитів я отримала дві «А», дві «В» і дві «С» з предметів з відзнакою, а з математики та ірландської мови — «задовільно». Це було двадцять п'ять років тому, після чого ми знову переїхали до бунгало в кінці крихітного провулка, за милю від села Каррікшіді.

Щотижневі вилазки за покупками завжди ставали суцільним випробуванням. Іноді я прикидалася глухою, щоб уникнути розмов, але чула коментарі школярів. «Ось вона йде, дивна Саллі Даймонд, чудилка». Тато казав, що в цьому не було жодного злого умислу. Діти злі. Більшість з них. Я була рада, що більше не дитина. Я була сорокадворічною жінкою.

Я отримувала на пошті татову пенсію і свою допомогу по довготривалій хворобі. Багато років тому пошта хотіла, щоб ми налагодили пряме дебетування наших банківських рахунків для виплат і пенсії, але тато сказав, що нам варто б принаймні намагатися підтримувати якісь стосунки із селянами, тож цю пораду ми проігнорували. Банк розташовувався в Роскоммоні, за одинадцять миль. У Каррікшіді не було банкомату, хоча в більшості магазинів можна було розрахуватися банківською карткою і отримати готівку.

Я також забирала татову пошту, бо він казав, що не хоче, аби листоноша пхав свого носа в наші справи.

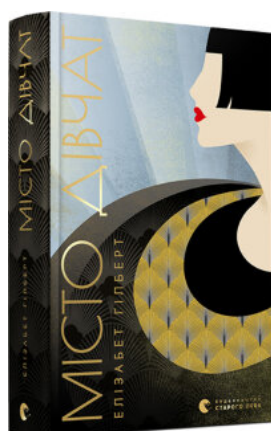
Місіс Салліван, поштарка, кричала: «Як твій тато,

Саллі?» Можливо, вона думала, що я вмію читати по губах. Я кивала й усміхалася, а вона співчутливо схиляла голову набік, наче сталася трагедія, після чого я йшла до великого магазину «Тексако». Купувала все необхідне на тиждень і поверталася додому — нервовість спадала, щойно я завертала в провулок. Дорога в обидва кінці ніколи не займала більше години.

Батько, коли почувався добре, допомагав розбирати покупки. Ми їли тричі на день. Готували одне для одного. Тобто я готувала дві страви, він — одну, але розподіл праці між нами був рівний. Ми

мінналися обов'язками, адже вік давався ознаки. Я пилюсила, а він розвантажувал посудомийну машину. Я прасувала білизну й виносила сміття, а він мив душ.

Рекомендована література

Місто дівчат

Вісім релігій, що панують у світі: чому їхні відмінності мають значення

І де був той розум?..

Моя темна Ванесса

Секрет служниці

Усюди жевріють пожежі

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ